

dersøgelse, og det viste sig da, at der var skår af mange forskellige former af jydepotter, men hvad der var mere interessant, var, at der også var skår af rhinsk stentøj og dybest nede mange skår, en del med mundingsrande, af krukker og skåle fra romersk og keltisk jernalder. Stedet vidnede således om stor ælde, men da nogle af skårene stammede fra meget små skåle eller krukker, der vel næppe kan være brugt til drikkeforsyning, kan man nærmest gætte på, at stedet oprindeligt har været en helligkilde, hvis betydning som sådan siden er gået af brug og er glemt.

H. Øllgaard.

Stensat barnegrav

I december 1953 stødte man under pløjning med traktor på nogle sten hos gdr. Karl Søgaard, Refsing, Gesten sogn, mtr. nr. 3 A. Gårdejeren lod stenene ligge og underrettede undertegnede, der kom til stede for nærmere at undersøge stedet. Det viste sig, at der var en hel del sten, som lå i længderetning øst-vest og dannede en rektangel, hvis udvendige længde var 103 cm og bredden omkring 55 cm. Stenene laa 30 cm under overfladen, og det var her ploven havde fået bid i stenene.

Efter fotografering begyndte jeg forsigtigt at fjerne stenene fra midten, da jeg regnede med, at der maatte være en grav. Det viste sig også at være rigtigt. Efterhånden som sten og jord blev borttaget dukkede en lille stensat grav frem. Øverst lå 14 sten som dække. Derunder viste sig som ramme 14 andre sten, som udgjorde den øverste kant, og her-

under var der 12 sten, som dannede gravens underkant. Også gravens bund var stensat af 12 sten. Gravens indvendige længde var kun 71 cm og bredden 26 til 31 cm. Graven var sat af almindelige,

Barnegraven i Refsing, set fra vest.

større og mindre kampesten — kun tre af bundstenene mod vest var flækkede flisesten, der dannede en plan flade. Gravens dybde var 40 cm.

Desværre var graven tom, der fandtes hverken gravgods eller trækul. På grund af dens lidenhed, må man antage, at det har været en barnegrav, da den var alt for snæver til et voksent menneske. De kendte nordjydske stenkister, der er sat af kløvede sten, er ofte ikke længere, men har større bredde og har indeholdt liget af voksne.

Den lille stenkiste fra Refsing er noget for sig

selv i opbygning og størrelse, og den type af grave har man vist ikke fundet før. Tre enkeltgravshøje, hvoraf nationalmuseet har undersøgt et par stykker, ligger kun omkring 200 til 300 m fra den fundne barnegrav. Det ligger derfor ret nær at antage, at den lille stenkiste tilhører enkeltgravsfolket, som har beboet disse egne. I enkeltgravshøje har man fundet ganske få barnegrave, ja, man ved endogså, at et halvandet års barn er blevet begravet på voksen manér (Harald Andersen: Esbjergshøjen, Kuml 1952). Refsinggraven er vor første fladmarks barnegrav, som ikke har direkte tilknytning til nogen gravhøj. Det bliver derfor tilfældigt, naar saadanne grave findes. Plovmanden havde tid til at kikke efter, når han stødte på en sten — man må håbe, at også traktorføreren må forstå og have tid til at redde et blad af vor ældste historie og ikke blot tankeløst trumle hen over de steder, hvor historien hvisker om forgangne tider.

Leo Novrup.

Sørge-Tanker

*da Høiædle og Velbaarne Herr. Etatisraad Andreas
Charles Teilman paa Nørholm omvexlede Tiden
med Ævigheden d: 27de Julii 1790
af Peder Landrup i Varde.*

Som Vandringsmand i mødig Stund
Seer kjølig Skygge sig frembyde
Og i dens aabne Arme nyde
En roelig og balsamisk Blund,
Men naar han vaagner, hastig seer:
Den hele Scene er forandret,
Den blide Time er bortvandret,
Og Egen skygger ikke meer.